

[Willesen.]

sige — til at søge en saadan Harmoni tilvebragt. Jeg vil efter de Evner, der er mig givet, prøve paa at finde Vejen frem til en saadan Harmoni.

Lad os derfor se paa hver enkelt af disse Realiteter.

Under den nu afsluttede Valgkamp før Landstingsvalget havde jeg den Ære sammen med den højtærede Forsvarsminister ved et Møde i Løgumkloster at drøfte dette Spørgsmaal. Den højtærede Forsvarsminister var saa dristig ved dette Møde at fremsætte den Paastand, at han havde fremsat sit Lovforslag under Hensyntagen til de Erfaringer, der var gjort efter Krigen med Hensyn til den militærtekniske Udvikling. Jeg tillod mig den Gang at anholde denne Paastand, og det vil jeg atter gøre i Dag, thi jeg tror at turde sige, at det er en af de dristigste, der nogen Sinde er fremsat; for er der noget, man kan sige med Bestemthed, er det, at den højtærede Forsvarsminister har fremsat sit Forslag uden Hensyntagen til den militærtekniske Udvikling efter Krigen.

Nu skal jeg ikke gentage de forskellige tungtvejende Kendsgerninger, som tidligere ærede Ordførere har paaapeget i deres Taler, men jeg vil gerne prøve paa at samle Resultatet ganske kort i nogle Hovedpunkter, som det efter min Mening vilde være sundt og gavnligt blev indprentet baade i vor og i Offentlighedens Bevidsthed.

Som det første Hovedpunkt vil jeg pege paa, at det staar fast, at Fremtidens Krige ikke kan humaniseres, og at Aftaler og Konventioner i den Retning ikke er mere værd end det Papir, de er skrevet paa. Det viser de sidste Begivenheder baade i Irak og Marokko med fuldkommen Tydelighed, hvor de glat væk anvendte Luftbombardement baade mod civile og militære uden smaaligt Hensyn til, hvem der blev angrebet. Og f. Eks. Frankrigs nye Forsvarsordning viser, at en Stormagt som Frankrig ikke mere skelner mellem Kombattanter og Nonkombattanter; den nye franske Forsvarsordning har virkelig gjort den gamle Tanke om et Folk i Vaaben. Enten maa vi gaa den Vej, som Stormagterne er gaaet, eller ogsaa en anden Vej; at blive paa de gamle Veje er at nægte, at der har fundet en Udvikling Sted, og det er faktisk denne Nægtelse, det foreliggende Forslag er et typisk Eksempel paa.

Det andet Hovedpunkt, jeg vil pege paa, er, at et Grænseforsvar ikke eksisterer mere. Det er ganske umuligt at forsvare et Lands Luftgrænser, det ligger i Sagens Na-

tur. Jeg vil henvise til den lille Bog af den svenske Major Bratt, der er omdelt til Rigsdagens Medlemmer, og som det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen omtalte, Jeg vil understrege Anmodningen til ærede Medlemmer om at læse denne Bog — jeg har haft Lejlighed til at konstatere, at adskillige Medlemmer ikke har gjort sig den Ulejlighed, skønt denne Debat stod for, at læse den; det vilde være gavnligt, thi det vilde rejse en Række Problemer for deres Bevidsthed, som de har skubbet fra sig for.

Det tredje Hovedpunkt er, at Luftangrebene Maal er Storstæderne, Industricenterne og Jernbanenettet. Det er fuldstændig haabløst at foreslaa en Mobiliseringsplan, som det er foreslaaet baade i Ministerens og Generalernes Forslag; naar der er en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at denne Mobiliseringsplan aldrig vil blive fuldført, naar Landet bliver inddraget i Krigen. Dette Forslag er lavet under Forudsætning af, at det er Kampopgaver, der venter vort Militærvæsen; men en saadan Mobilisering vil sikkert aldrig blive udført af den simple Grund, at Jernbanenettet vil være ødelagt ved det første Angreb, og Knudepunkterne gjort ufarbare, inden Troppestyrkerne kan samles.

Det er en Mangel ved Forslaget, at det prøver at lave en Mobiliseringsplan uden samtidig at udarbejde en Plan til Beskyttelse af Jernbanerne imod Luftangreb.

Hvis den højtærede Minister vil gøre Alvor af det og prøve at foreslaa et saadant Beskyttelseskorps, vil han selv blive forbavset og dernæst forbavse hele Offentligheden, og en endnu større Del af Partiet end hidtil vilde tabe Modet, naar han viste de Millioner, der er nødvendige her uden at kunne garantere, at Beskyttelsen saa kan gennemføres.

At de store Angreb vil blive sat ind paa Hjemstavnene, at man vilde blæse Hærene et Stykke og lade dem løbe, som det lystede dem, viser den Kendsgerning, at i Slutningen af Krigen havde Ententen planlagt store Luftangreb paa Tysklands Byer. Hvis den tyske Hærs Sammenbrud ikke var indtruffet endnu hurtigere end almindelig ventet, vilde Angrebet paa de tyske Vestbyer have fundet Sted, saa havde man ladet hele Vestfronten passe sig selv og knækket Hjemmenes Rygrad; og saa nyttede det ikke, at Soldaterne stod ude i Kamplinien, det vilde være omsonst, for saa vilde deres Hjem, som de skulde værge, afgjort være i Fjendens Vold.

Naar man i 1918, altsaa for 10 Aar siden, kunde planlægge en saadan Ekspedi-